

plemenskih bikov tudi plemenske krave in telice, ter se bode pri razstavi v Šmarju, ki se bode vršila meseca septembra t. l., razdelilo 900 do 1000 kron državnih in deželnih premij, ter do 500 kron od okraja Šmarje.

Tudi vse občine šmarskega okraja so pozvane, da k tej, za šmarski okraj tako važni zadevi darujejo izdatne zneske za obdarovanje vrednih živinorejcev lastne občine.

O dolžnostih lastnikov premirane govede pouči vsakega načelnik živinorejskega okroga in sicer so za občine trg Šmarje, okolica Šmarje in Sv. Vid g. Fr. Adrinek, župan v Šmarju; Ponikva, Sladkagora in Lemberg g. Fr. Podgoršek, veleposestnik na Ponikvi; Sv. Peter na Medvedjem selu, Nezbiše, Sv. Hema, Roginska gora in Zibika g. Jože Kregar, župan pri Sv. Petru na Medvedjem selu; Sv. Štefan, Slivnica, Žusem in Tinsko gsp. Franc Pimgaršek, posestnik pri Sv. Štefanu.

Živinorejci! pozivljamo Vas torej da se pripravljate že sedaj na to važno razstavo govedi t. j., da če ste v posesti lepih plemenskih bikov, krav ali telic, istih ne oddajate, marveč redite, ter s posebno pozornostjo in marljivostjo pripravljate za razstavo, da se bo smel naš okraj s celotnim vtisom svoje govedoreje ponašati.

Ne mala Vaša korist bodo pa tudi razdeljene premije, katerih namen ni samo pridnega živinorejca pred drugimi odlikovati, ampak tudi druge vsodbujati, da pridne posnemajo.

Kateri dan v mesecu septembru t. l. da se bode razstava vršila, naznanilo se bode še posebej vsem občinam lastnega okraja, kakor tudi po časnikih pravočasno.

Okrajni odbor Šmarje, dne 9. julija 1898.
Načelnikov namestnik: Adrinek m. p.

Sejmi. Dne 16. julija v Poljčanah, Dobju, Brežicah. Dne 18. pri Sv. Barbari pri Konjicah, Sv. Ani na Krembergu, Št. Filipu pri Kozjem, na Muti. Dne 20. v Vitanju, Arnovžu pri Sv. Marjeti na Pesnici, Sv. Marjeti na dravskem polju, v Imenem. Dne 21. v Turniščah, Bučah in na Vrenski gori.

Dopisi.

Iz Slovenskih gor. (Razno.) Na mariborskem kolodvoru sem skočil v nerodni poštini voz, ki je v par trenutkih začel skripati ter se pomikati proti Št. Lenartu v Slov. goricah. Bil sem truden, izmučen od dolgega pota, zato sem kmalu zaspal. Šele v trgu sem se vzbudil in vzdignil sem svojega rojstva

bodemo bežali? Ali ne potrebujemo nič živeža na pot?»

«Saj res,» pravi mati, «na to te je spomnil tvoj angelj. Najbrž bodemo imeli dolgo pot čez bregove, predno najdemo zavetje. Maron, prinesi iz kleti ves kruh in nekaj zadelanih vrčev vina. To bodemo vzeli s seboj.»

Maron stori, kakor mu je bilo rečeno. Potem še enkrat pokleknejo pred križ in pred Mater božjo, proseči jo za varstvo in se poslovijo od hišice, katere ne bodo več videli.

Smešnice.

Učitelj: »Koliko ur ima dan?« Učenec: »Sedaj dva in dvajset.« Učitelj: »Kako to, da sedaj dva in dvajset?« Učenec: »Mati so rekli, da je sedaj dan dve uri krajši!«

Zobozdravnik: »Ali lahko z milostivo gospo govorim?« Hišna, ki ni poznala zobozdravnika: »Ne, gospo bolijo zobje.« Zobozdravnik: Kako jo naj bolijo zobje, ko pa sem ji jaz še le sedaj prinesel umetno zobovje.

kosti, jih položil polagoma na prosto ter jih začel oprezno prestavljati proti bližnji gostilni, kjer se mi je postreglo z dobrim, svežim pivom. Ko sem se nekoliko pokrepčal, sem jo mahnil gor po trgu. «Vse pri starem, a še slabše kot prej!» sem vzdihnil. Nemški napisi se ti režijo povsod nasproti ter se ti smeji v obraz, češ: «Glej, kako je slovensko ljudstvo zavedno! Njegov jezik zametujemo, zaničujemo, a vendar nas podpira...» Brr!

«Heil, heil...» mi je zadonelo od nekod na uho; sem po cesti pa je prijadrala gospa z balonskimi rokavi in fantastično nakinčanim klobukom ter z — modrižem v nedrih. «Torej že tudi tukaj veje oni duh, protiavtstrijski, izdajalski duh kričavega Wolfa...» Ni čuda, da se Št. Lenarčani sramujejo imena — Slov. gorice, ni čuda, da so se prekrstili v «St. Leonhard in Steiermark,» ko že častijo celó Wolfa. No, vsi še niso zabredli tako daleč; tudi nekaj slovenskih napisov sem zagledal. V misel mi je tudi prišlo, ko sem tako korakal po «kerndeutsch» Št. Lenartu, nekaj o konzumnem društvu. Poklicani faktorji, mislite o tem! Slovensko ljudstvo, ti pa glej, koga podpiraš ter se ne daj zaničevati!

No, da bi ne dobil kakih jajčjih spominov v hrbet, kakor se mi je zgodilo nekoč med viteškimi, junškimi Celjani, sem jo pobrisal kmalu iz trga. Taki spomini so sicer trajni, a vendar precej neljubi; torej sem se jih bal, zlasti, ker sem imel slučajno novo suknjo, kar, mimogrede povedano, ni moja navada.

Krenil sem jo prišedši na konec trga na desno, proti Sv. Ropertu, da bi obiskal svojega prijatelja. V nos mi je udaril zopern duh iz blatnih travnikov, ki jih je zadnja povoden skoro uničila, v oči pa me je zbedel nemški napis na nekem mlinu: Sollag — Müller (!) No, no, pamet, pamet!... Kako sem se pa še-le začudil, ko sem prišel do cerkve Sv. Roperta. Tam na neki hiši sem bral: «Ludwig Solak's Gasthaus» in pa «Fleischhauerei» na drugi pa Franc (!) Höchtl's Hafnerei. «Koliko Nemcev pa stanuje tukaj?» sem vprašal pozneje svojega prijatelja. «Nič!» mi je odgovoril prijatelj smeje se. «Govori se pač mnogo nemški, posebno se odlikujejo v tem naši učitelji, a Nemcev, pri nas ni.» Če je tako, kaj torej pomenijo nemški napisi. Ali slovensko ljudstvo to trpi? Ali nimate dobrega vrlega gostilničarja Majhena, če sem prav izvedel? — Tudi narodnega trgovca imate, če se ne motim. No upamo, da se bo tudi g. Seljak poboljšal; upamo, da bo tudi g. Kranjc pokazal očitno, da je Slovenec, da je naš. No in ti, dragi lončar, za koga pa delaš ti svoje lonce, ali za same Nemce? Presneto malo bi od njih skupil. Vemo, da si drugače dober mož, vemo, da bo kmalu izginil oni napis. Kaj ne? Bralno društvo baje tudi spi. Čas bi bil, da bi se vzdramilo.

Prijatelj moj mi je pri kupici vina pravil čudne reči. Trdil je, da uradujejo vse občine tam okoli nemški, da imajo razun jedne vse samo nemške pečate itd. Zlasti sem se čudil, ko mi je pravil, da uraduje župan Sp. Voličine, ki je zmožen slovenščine v pismu, nemški, a poleg tega bi mu lahko šel tudi njegov sin na roko. Čudno, jako čudno! Če bi me prijatelj moj ne obdržal s svojo šaljivostjo pri dobri volji, bi se poslavljaj od sv. Roperta s prav žalostnimi spomini. — O svojem daljnem potovanju po Slov. goricah bom poročal drugič, če bo drago Vam, g. urednik, in pa cenjenim bralcem.

Od Sv. Tomaža blizu Velikenedelje. (Bauernverein.) Gospod urednik! Pred nekolimi tedni poročal vam je vaš savski dopisnik o nekem «Bauernvereinu» pri Svet. Tomažu in je imenoval ustanovnike ničle. Temu pa ni tako. Niso ničle. Gospod «obman» je visoko učeni mož, kajti kot korporal pri vojaki in doma od svoje žene se je naučil toliko nemškega, da zna sedaj nemščino izborno pačiti, in kadar mu kdo narekuje, celo nemško pisati, če tudi ne brez kozlov. Tudi po svojem delovanju ni ničla. Da bi svoje rojake osrečil, odločil se je ustanoviti Bauernverein, kateremu se je kot

«obman» postavil na čelo. Za «kasirja» imenoval je kar dva možiceljna, ki sta obadva pevca in godca, prvi že doslužen, drugi pa še le začetnik. Za ude je vjel le jednega čednega kmeta in tri hišne posestnike, kateri pa so slovesno obljubili, da pridejo k pauernpuntarskim veselicam vselej le v bregušah in brez mošnje. Zakaj neki ta obljuba? Ljudje pravijo, da so jim pridne žene za veselice zagrozile, da jim bodo vsakokrat hlače slekle in mošnje odvzele. Obman ima društvo, ima kasirja, ima ude in sedaj bi rad imel tudi veselico.

Pri Sv. Tomažu so trije gostilničarji, pa — čast njim bodi — nobeden noče pauernpuntarjem prepustiti svojih prostorov za ustanovno veselico, če ravno bi ta neki veliko nesla. Ker pa ni veselice, užaljeni so vsi udje tako močno, da sedaj terjajo svoje darovane krone nazaj in izstopajo iz društva. Le prvi «kasir» je ostal še zvest svojemu «obmanu,» kateri se prav kislo drži in hoče s svojim društvom pobegniti od nevhvaležnih Tomaževčanov nekam med kimovce in hubarje. Srečno pot! Le pojditu, saj pri Sv. Tomažu ni prostora za zloglasno pauernpuntarsko društvo. Žvabski.

Iz slovensk. Štajarja. (Slovenski trgovski pomočniki!) Vsi rokodelci in kmetje praznujejo Gospodov dan t. j. nedeljo, da si odpočijejo in se njih duh malo razvedri. Samo v vašem stanu je ravno obratno. Celi teden od ranega jutra do poznega večera ste vpreženi v delo, v nedeljo pa, ki je od nekdanj za posvečevanje odločena, pa še morate veliko bolj delati. Le proti večeru imate sedaj par uric prosto, kadar že nedelja itak nima več svojega polnega pomena.

Dragi slov. trgovski pomočniki! Če vam je na praznovanju nedelje kaj ležeče, potegujte se za nedeljski počitek z vsemi močmi! Naj se izda odlok, da bi bile vse prodajalnice v nedeljo celi dan zaprte, kakor so že na Dunaju. Zato je treba v vsakem okraju, kjer so zavedni trgovski pomočniki, da se s pismeno prošnjo in s podpisami vseh trgovskih pomočnikov obrnejo v tej zadevi do trgovskega ministra ali državnega zbora na Dunaju. Gotovo se ne bodo zgoraj vašemu blagemu namenu veliko protivili, vaše želje se bodo prej ali slej izpolnile. Mislim, da se bo našel v vsakem kraju tudi kak dobrotljiv pomagalec, ki bo pomagal vašemu načrtu. Brzo se tedaj postavite na noge!

Št. Jurij ob Ščavnici. (Narodno življenje.) Pri nas se je zopet začelo nemskutariti. V sredini lepe jurijevske okolice (Videm) bi tujec niti ne spoznal, da je v slovenski vasi, ker mu zmiraj le nemške besede na ušesa udarjajo. A upamo, da bode drugače. Z veseljem opazujemo, da je mladina začela pridno čitalnico obiskovati, in nasledki se že poznajo. Poglejmo v Selišče! Fantje so se tam zavezali, da se ne bodo nobenega pijačevanja in ponočevanja udeleževali, se zmiraj lepe slovenščine vadili in si za geslo izvolili: Bog in narod. Sprosil so si tudi od vaščanov dovoljenje, da smejo sredi vasi lipo vsaditi, da bi se tako tudi potomci spominjali petdesetletnice sedanjega cesarja. A žal, našel se je zločinec, kateri jo je zlomil in nadpis odstranil. Tukaj imamo tudi tamburaše, ki obiskujejo prav pridno svoje vaje. Le tako naprej! Vsaki glas tamburice naj vzbuja v Vas večji pogum, večjo ljubezen do naroda, kateri imenuje to godbo svojo in Vaše srce bode blago in vsprejemljivo za blage vzvišene smotre.

Vsi Jurijevčani pa se držite gesla: Bodimo narodni! Izbacnite vse, kar ima nemskutariski duh. Delujte tudi na to, da se nemško povelje pri gasilcih odpravi, in ako se to ne da, osnujte slovensko gasilno društvo. Naprej zastava Slave!

Iz Sentilja. (Cesarska slavnost.) Slovenci so udani svojemu cesarju. Dokazov udanosti je nebroj. Sedanji cesar vladajo Slovence že petdeset let. Cesarski prestol so namreč zasedli 2. decembra 1848. Tekom

teh let — ali so se kdaj Slovenci z najmanjšo stvarjo pogrešili proti zvestobi svojemu vladarju? Protivniki slovenskega naroda povejte! Vi molčite? Tudi mi Šentiljčani smo dokazali dne 10. julija t. l. svojo udanost do presvitlega cesarja. Predragi Slovenci izven Šentilja, poslušajte kako!

Da se proslavi dostojno petdesetletnica, so skrbeli tukajšni Slovenci močno. Nikdo jih ni oviral, pač jeden jih je oviral, sicer ničla, pa ničla se je vendar hotela postaviti vbran proti pripravam Slovencev.

V znamenje, da Slovenci slavijo cesarsko slavnost, so razobesili slovenske zastave. Proti temu se vendar ne bo nikdo protivil. Počasi! Protivil se je jeden, namreč Pistor. Tudi ob cesarski slavnosti s slovenskimi zastavami doli! Tako se je glasil njegov ukaz. Celzer in Lorberca, ta sta jih razobesila, ugovarjata z odločnem ne. »S slovenskimi zastavami doli!« govori Pistor! Gospod, zakaj se bojite teh zastav tako? Slovenska in cesarska zastava sta že od nekdaj v jako ozki zvezi, s kakoršno se ne more ponášati frankfurterica. Pistor bo dobro skrbel, da ne bo pustil frankfurtaric nikdar v Šentilju, najmanj ob 50letnici cesarjevi, a jako slabo, če bo prepovedal razobesiti slovenske trobojnice. Slovenci se zato niso tudi upognoli prepovedi Pistorjevi, temuč so se ravnali, kakor se je strinjalo z njihovim prepričanjem. Čast onim, ki so že branili ob pripravah čast in ugled slovenskega naroda!

Udeležilo se je cesarske slavnosti v Šentilju mnogo domačinov, mnogo šentiljskih kmetov. Prihiteli so radi semkaj, da pokažejo na ta način svojo udanost svitlemu vladarju. Slava jim!

Udeležilo se je cesarske slavnosti mnogo tudi mariborskih gospodov. Udje dveh društev so se je udeležili, namreč udje slovanske čitalnice in pevskega delavskega društva. Njihova udeležba je jako dobro vplivala na nas, kajti dokler nas podpirajo ob naših slavnostih tako odlični gospodje, znamo, da smo na pravem potu. Pistor bojda hoče tudi slaviti petdesetletnico. »Gospodar« je že poročal o tem. Mogoče, da zna kaj skupaj spraviti, če tudi ne tako, kakor so Slovenci. Tako morejo slaviti le Slovenci, navdušeni za svojega vladarja, pripravljeni preliti svojo kri za vladarja, žrtvovati zadnji novčič zanj, pa to znamo, tako odlične gospode gotovo ne bo poleg. Šentiljčani smo veseli, da smo slavili petdesetletnico, posebno še veseli, da smo jo slavili s tako odličnimi gosti. (Dalje prihodnjic.)

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) se vrnejo v nedeljo, 17. julija, z birmovanja po ljutomerski dekaniji zopet domov v Maribor.

(V celjsko nemško šolo) zahajajo tudi slovenski otroci iz dežele. Kako malo omike poznajo ravno ti otroci, čeprav se likajo z blaženo nemščino, vidi se tudi pri pozdravljanju. Otroci slov. šol uljudno pozdravljajo, a otroci nemških šol hodijo mimo ljudi kakor štorovi. Ko se je pred kratkim nek deček opozoril, naj pozdravi, se je glasno odrezal: »Kaj? Jaz bi se še svojemu katehetu ne odkril, ako bi prišel sedaj mimo!« V nemških šolah se otroci pač lepih nauk učijo!

(Od Sv. Bolfanka v Slov. gor.) vozi šestkrat v tednu vozna pošta v Ptuj in k Sv. Andražu.

(V Marijino Celje) bode vozil vlak za Slovence 10. avgusta. Ob 6. uri zvečer bodo romarji že v Marijinem Celju, kjer bo po slovesnem vходу pridiga, večernice in izpovedovanje. Drugi dan 11. avg. izpovedovanje, okoli 8. ure pridiga in slovesna sv. maša. Popoldne prosti izlet in počitek. Okoli

5. ure pridiga, večernice in izpovedovanje. Okoli pol 9. ure velikanski vrtec. Tretji dan, 12. avg. zarano sv. maše, potem povrnitev na dom. Da ne bode v Kapfenbergu nikakih sitnosti zaradi premalo pripravljenih vagonov, treba se je udeležencem pravočasno oglasiti, da se izve vsaj približno število romarjev. Vlak bo priredil zopet blagi in nesebični gospod Ferdo Ivanuš v Poljčanah, ki je že moral v ta namen položiti 1000 gl. pri železničnem vodstvu.

(Odvetniški izpit) je napravil z izvrstnim uspehom v Gradcu dr. Franč. Majer, odvetniški kandidat v Celju. Svojo pisarno namerava odpreti v Šoštanju.

(Naša cesarica) je obolela na živcih in pojavilo se je razširjenje srca. Zdravit se je šla v Namheim pri Wiesbadenu na Nemškem.

(Častnim občanom) je imenoval občinski odbor Dol svojega prejšnjega kaplana, č. g. Antona Šebata, sedaj kapelana v Poljčanah, zaradi njegovih velikih zaslug za ondotno občino.

(V Ptuj) so slavili v nedeljo tamošnji Nemci otvoritev nemške gostilne v prostorih nekdanje kazine. Kakor piše poročevalec nekoga graškega nemškega lista, bila je slavnost vseskozi nemška. V nemški gostilni so se videla nemška znamenja in nemški pregovori na steni, v nemških prostorih so se sukale nemške gospe, gospice, gospodje in gospodiči (deca), slišale so se nemške pesmi in nemški govori, vladalo je nemško veselje in nemška živahnost, torej je bilo res vse nemški. Kakor da bi kdo pričakoval kaj slovenskega pri taki slavnosti!? Mi k poročilu le dostavljamo, da iz poročila odseva tudi nedosežna nemška — nespamet.

(Za romarje v Marijino Celje) se tiska v naši tiskarni lepa knjiga. Naslov ji je: V Marijinem Celju. Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

(Iz Rajhenburga.) Zlato poroko so v nedeljo obhajali Habinčevi stariši.

(Šmartno za Dreto.) Požar smo imeli od nedelje na ponedeljek prav v sredi vasi; sreča velika, da se je ogenj omejil na eno streho.

(Pri Sv. Frančišku v gornji savinjski dolini) so morali zgodovinsko vrlo zanimiv zvonik nad zakristijo podreti, ker je bila nevarnost, da se sam poruši.

(V Mozirju) imamo vse živo letovičarjev, ki so iz zaduhlega mestnega zidovja prihiteli v sveži planinski zrak. Mej gosti omeniti nam je češkega rojaka g. dr. Rezeka, sekcijskega načelnika v učenem ministerstvu ter g. dvornega svetnika, Fr. Šukljeta.

(Iz Šmihela nad Mozirjem.) Laški zapeljivci neprestano begajo naše kmete z vabilom v Ameriko. Nbroj pisem poslal je neki Nodari iz Vidma že v naše gore, kjer vabi z zlatimi obljubami ljudi v Newyork, za pot računá le 69 gl. Ker predobro vemo, kaj čaka naše ljudi v Ameriki, opozarjamo slavno oblast na židovsko-lahonsko tvrdo Nodari v Vidmu, via Aquileja 29.

(Na Peki) nastal je v nedeljo med fanti pretep in konec žaloigre je bil uboj. Mladini vođe pa ne vina!

(V Letušu pri Braslovčah) poskušali so v nedeljo možnarje zoper točo. Okolica si naroči več komadov, ker so se poskusi dobro obnesli.

(Iz Nazareta.) Tovarno za barve pri Vrbovcu prevzame bojda g. J. Podbregar iz Tuhinja. Podjetnik je znan strokovnjak ter mu bode lahko z drugimi tekmovati.

(Iz Šmartna pri Slov. Gradcu.) Čudno se nam je zdelo nekaj dne 3. julija, ko je g. Jožef Rotovnik p. d. Plesnik napravil tombolo v svojih prostorih. Ker je poprej vabila razglasil v slovenskem jeziku, mislili smo, da bo zabava slovenska. Toda ko pridemo k njemu, se je slišala iz njegovih ust le nemška beseda in tudi njegovi ljudje, ki so mu pomagali, kričali so lev nemščini.

Bog nas varuj, da bi še večkrat sli na slovensko zabavo, a prišli na nemško!

(Vpisovanje na slov. gimnaziji v Celju.) Učenci, kateri hočejo vstopiti v prvi samostojni gimnazijski razred z nemško-slovenskim učnim jezikom v Celju, vpisujejo se prvič 15. julija t. l. in drugič 16. septembra t. l., obakrat od 8. do 12. ure v vodjevi pisarni, v šolski ulici št. 21. Vsprejemni izpiti vršijo se na dan vpisanja ob dveh popoldan. Sprejemnina in učni prispevek znašata 3 fl. 10 kr. Vsak učenec naj pride spremljan od svojih starišev ali njih namestnikov in naj prinese s seboj krstni list in predpisano spričevalo ljudske šole.

(Občina Sopot) v Olimjem je jedina v kozjanskem okraju, ki je sklenila slovenski uradovati ter svoj sklep že naznanila raznim oblastim. Naj bi jo posnemale vse druge občine kozjanskega okraja in kmalu bodo izginili nemški notarji, davkarji, zdravniki, kancelisti itd. ter njih mesta zasedli domačini.

(Kresovi) na čast sv. Cirilu in Metodu žareli so po kozjanskem okraju v tolikem številu, da jih ni bilo možno prešteti. Bistriška dolina od Pilstanja do Kozjega je bila ob sicer temni noči popolno razsvetljena od bliščobe po bližnjih bregovih gorečih kresov. Vrh tega se je razlegal neprenehoma strel za strelom skoro do polnoči ter so se slišale mične narodne pesmi.

(Kragora — na cedilu.) Strelce nemške je povabil oskrbnik kozjanski, Kragora, od vseh koncev in kotov ono nedeljo v Kozje, da zdravna z njih pomočjo krive in že kruljeve noge naših Nemcev. Naznanil je v gostilni, da jih pride kakih 30 gotovo, naj se torej vse dobro zanje poskrbi. Še zastave bi bil rad imel na gostilni, a gostilničarka ga posteno zavrne. Ves ljubi dan ropotajo ono nedeljo vozovi, na katerih pa ni bilo strelcev, temveč naši narodni učitelji, ki so imeli takt v Kozjem zborovanje. Kje so pa strelci? Nikdo jih ni prav videl, a to je gotovo, da jih je bilo velikansko število, namreč — pet. Vsi so se pripeljali in odpeljali na enem vozu. Za Kragora že pač nikdo več ne mara, kakor ne domači Nemci, tako tudi tujci ne. V nedeljo ga je zadela ta nesreča, drugi dan pa je bil obsojen v Celju na občutno kazen, ker je nekemu gospodu v Kozjem grozil brez povoda z zausnicami. Ti, »boug« Kragora!

(Novi zvon) se je potegnil v nedeljo v zvonik podružne cerkvice Sv. Eme na pokopališču v Kozjem.

(Toča se je vsula) dne 8. julija ob 8 uri zvečer, kakor grah debela, na Zdolah pri Kozjem. Hvala Bogu, skode velike ni povzročila.

(Od Sv. Štefana pri Šmarju) nam pišejo: Na predvečer sv. Cirila in Metoda se je pri nas žgalo precejšno število kresov na čast slovanskima apostoloma. — Naša volitev občinskega odbora je vendar potrjena, čeprav so ugovor skovale učene glave. — 10. julija je umrl tukaj vsestransko priljubljen mož, Andreje po imenu. Srčna kap mu je naglo prestrigla nit življenja.

(Magistrat deželnega stolnega mesta ljubljanskega) je tako vsiljiv s svojo nemščino, kakor nekateri slovenski vojaki na prvem dopustu. Od Sv. Štefana pri Šmarju smo dobili namreč zopet pritožbo, da mu magistrat pošilja nemški naslovljena pisma. Ne sprejmite pisem, ampak vrnite mu jih z napisom: Se ne vsprejme!

(Nova sv. maša.) V Majšbergu bo 24. julija pel novo sv. mašo tamošnji rojak, o. Frančišek Blanko Zagadin, frančiškan. Posvečen bode 16. julija v Solnogradu. Pridiguje mu č. g. župnik studeniški, Martin Žekar.

(Nedeljski počitek pri mariborskem okrajnem glavarstvu.) Od 3. julija 1898 zanaprej bo pri c. k. okrajnem glavarstvu v Mariboru ob vseh nedeljah, potem na božični dan, na novega leta dan in na praznik sv. Rešnjega Telesa službovanje mirovalo in bodejo uradniki in služabniki od